

شناسه دستور	قوانین، مقررات و رویه اجرایی - دستور جلسه شماره (۱)	تاریخ	۱۴۰۰/۱۰/۱۳
مرجع طرح	شورای های گفت و گوی دولت و بخش خصوصی استان کرمان و سمنان، کمیسیون حقوقی و کمیسیون اقتصاد کلان اتاق ایران		
عنوان دستور	پیشنهاد بازنگری در قوانین و مقررات مربوط به ممنوع الخروجی فعالان اقتصادی توسط بانکها از طریق مراجع قضایی و اداره اجرای اسناد ثبت		
شرح دستور	براساس ماده ۱۷ قانون گذرنامه مصوب ۱۳۵۱، برخی از سازمانها و نهادهای اجرایی می توانند از خروج افراد در کشور ممانعت به عمل آورند. این ماده قانونی چنین اشعار دارد که «دولت^۱ می تواند از صدور گذرنامه و خروج بدهکاران قطعی مالیاتی و اجرای دادگستری و ثبت اسناد و متخلفان از انجام تعهدات ارزی طبق ضوابط و مقرراتی که در آیین نامه تعیین می شود جلوگیری نماید». یعنی در این ماده به دولت یا قوه مجریه اجازه داده شده تا مانع خروج بدهکاران از کشور بنا به تقاضای طلبکار شود و تا زمانی که از طرف بدهکار موجبات پرداخت بدهی فراهم یا رضایت طلبکار دریافت نشود، از رفع ممنوع الخروجی جلوگیری نماید. اما قانون مذکور جلوگیری از خروج بدهکاران و متخلفان مذکور در ماده ۱۷ قانون گذرنامه را مطابق ضوابط و مقرراتی تجویز نموده است که در آیین نامه مربوطه تعیین می شود، اما تاکنون آیین نامه اجرایی آن تصویب نشده است. در خصوص ممنوع الخروج کردن بدهکاران بانکی به «لایحه قانونی ممنوعیت خروج بدهکاران بانکها» که در تاریخ ۱۳۵۹/۰۲/۲۷ به تصویب شورای انقلاب جمهوری اسلامی ایران رسیده است استناد می شود، به موجب این ماده واحده «به بانک مرکزی ایران اجازه داده می شود، به منظور جلوگیری از خروج اشخاصی که به بانکهای کشور بدهکار بوده و اسامی آنان از طرف بانکها به بانک مرکزی ایران اعلام شده است و همچنین واردکنندگان و صادرکنندگان که به تعهدات خود عمل ننموده اند، از طریق دادسرای عمومی تهران خواستار ممنوعیت خروج آنان از کشور گردد؛ خروج اشخاص مزبور از کشور منوط به اجازه بانک مرکزی ایران می باشد.» از سوی دیگر براساس قانون اصلاح ماده ۱۵ قانون عملیات بانکی بدون ربا و الحاق دو تبصره به آن مصوب ۱۳۶۵ «کلیه قراردادهایی که در اجرای این قانون مبادله می گردد به موجب قراردادی که بین طرفین منعقد می شود در حکم اسناد رسمی بوده و در صورتی که در مفاد آن طرفین اختلافی نداشته باشند، لازم الاجرا بوده و تابع مفاد آیین نامه اجرایی اسناد رسمی می باشد.» همچنین به استناد آیین نامه اجرایی مفاد اسناد رسمی لازم الاجرا و طرز رسیدگی به شکایت از عملیات اجرایی سازمان ثبت اسناد و املاک مصوب ۱۳۸۷، قراردادهای عادی که بین بانکها و مشتریان مبادله می گردد در حکم سند رسمی بوده و در صورتی که طرفین در مفاد آن اختلافی نداشته باشند با تقاضای بستانکار ادارات ثبت مکلف به صدور اجرائیه و ادامه عملیات اجرائی طبق آیین نامه اجرای مفاد اسناد رسمی لازم الاجرا و طرز رسیدگی به شکایت از عملیات اجرائی مصوب ۱۳۸۷ می باشند. لازم به ذکر است در خصوص شفاف سازی بدهی های اشخاص به نظام بانکی کشور، بانک مرکزی بخشنامه شماره ۹۲/۱۹۶۲۹۱ مورخ ۹۲/۷/۲ را صادر نمود و ضمن آن تمهیداتی برای تسهیل مقررات ممنوع الخروجی اندیشید. بانک مرکزی در این بخشنامه به بانکها الزام نمود تا هرگونه اقدام در جهت وصول مطالبات معوق را در وهله اول با پیگیری و مذاکره با بدهکاران و در صورت عدم حصول نتیجه، با مراجعه به مراجع قضایی و ثبتی انجام و از اعمال ممنوعیت خروج از کشور افراد تاحد ممکن اجتناب کنند؛ لیکن اجرای این بخشنامه، فعالان بخش خصوصی را با مشکلاتی مواجه نمود. پس از اعلام مشکلات از سوی فعالان بخش خصوصی در مورد نحوه اجرای بخشنامه بانک مرکزی؛ این موضوع در جلسه کمیته ماده ۱۲ مورخ ۹۵/۰۶/۱ بررسی شد و در نهایت بانک مرکزی، بخشنامه جدیدی را به شماره ۳۳۷۷۹۴ مورخ ۹۵/۱۰/۲۵ جهت		

^۱ منظور از دولت، مجموعه نهادهای حاکمیتی می باشد.

اجرای لایحه قانونی ممنوعیت خروج بدهکاران بانکها، با تاکید بر اهمیت بر آزادی های شخصی و حقوق اجتماعی افراد صادر و به منظور ضابطه مند نمودن ممنوع الخروج نمودن تسهیلات گیرندگان یا بدهکاران بانکی با استناد به لایحه قانونی مذکور مواردی را پیش بینی نمود تا مشکلات فعالان اقتصادی حل گردد. لیکن با وجود آنکه بانک مرکزی در بخشنامه خود به بانکها ابلاغ نموده بود تا درخواست ممنوعیت خروج از کشور صرفاً با امضای رییس بانک عامل و خطاب به بانک مرکزی باشد؛ در بهمن ماه همان سال مجدداً اعلام نمود که مفاد بخشنامه صادره از سوی این بانک، صرفاً در خصوص ممنوعیت خروج، مستند به لایحه قانونی ممنوعیت خروج بدهکاران بانکها که با اعلام بانک مرکزی از طریق دادسرای عمومی تهران بابت بدهی بانکی اشخاص صورت می پذیرد^۱، قابل استناد خواهد بود؛ لذا با توجه به نص صریح لایحه قانونی، بانک مرکزی متولی اجرای این ماده واحده می باشد و بخشنامه اخیر بانک مرکزی، صرفاً ناظر به همان لایحه است و بانکهای عامل به لحاظ شخصیت حقوقی مستقل، می توانند براساس قراردادهای منعقد شده با مشتریان و در جهت وصول مطالبات، به استناد سایر قوانین یعنی قانون اجرای محکومیت های مالی^۲، آیین دادرسی کیفری^۳ و ماده ۱۷ گذرنامه، اقدامات لازم را انجام دهند.

براساس اظهارات فعالان اقتصادی، این موضوع سبب سوء استفاده برخی از بانک ها شده است و درخواست ممنوع الخروجی بدهکاران تبدیل به رویه معمول بانک ها گشته و بدون اینکه حقی برای دفاع و یا اعتراض به رای صادر شده برای فرد بدهکار قائل شوند؛ فرد بدهکار متوجه می شود که ممنوع الخروج شده است. به طور مثال علی رغم مکفی بودن وثایق حقوقی که قانونگذار برای وصول مطالبات بانکها تعیین کرده است، بانک ها از این اهرم فشار استفاده غیر منطقی نموده و با ممنوع الخروج کردن، مدیر بنگاه اقتصادی را در مضیقه و تنگنا قرار می دهند تا موجبات موافقت با خواسته های بانکی را فراهم نمایند.

علاوه بر وجود مشکلات فعالان اقتصادی با بانک ها در مورد ممنوع الخروجی و ضرورت اصلاح این رویه، نظرات متعددی از سوی اداره کل حقوقی و تدوین قوانین قوه قضاییه در مورد ممنوع الخروجی وجود دارد که بر اساس مفاد این نظرات و همچنین بر اساس مفاد رای های صادره از دادگاه ها، می توان به این نتیجه رسید که قوانین ممنوع الخروجی در حوزه بانکی نیاز به بازنگری جدی دارد.

برخی از نظرات به شرح ذیل است:

- بر اساس بند اول نظریه شماره ۷/۲۳۹۸ مورخ ۱۳۹۰/۰۴/۱۲ اداره کل حقوقی و تدوین قوانین قوه قضاییه داریم: ماده واحده لایحه قانونی ممنوعیت خروج بدهکاران بانکها مصوب ۱۳۵۹ علی الاصول فقط شامل اشخاص حقیقی می شود و به اشخاص حقوقی تسری ندارد مگر در مورد مدیر یا مدیران شخص حقوقی که خارج از حدود و وظایف و اختیارات خود اقدام به وصول تسهیلات بانکی کرده اند که در این صورت شخصاً مسئول بوده و قابلیت ممنوع الخروجی را دارند.
- بر اساس نظریه شماره ۷/۹۷/۱۹۹۸ مورخ ۱۳۹۹/۱۱/۰۷ اداره کل حقوقی و تدوین قوانین قوه قضاییه، مقنن جلوگیری از خروج بدهکاران و متخلفین مذکور در ماده ۱۷ قانون گذرنامه مصوب ۱۳۵۱ را مطابق ضوابط و مقررات تجویز نموده است که

^۱ بنابر آنچه از متن قوانین و مقررات موجود برمی آید، بانکها می بایستی اسامی بدهکاران خود را که واجد شرایط ممنوع الخروجی هستند، به بانک مرکزی اعلام کنند و بانک مرکزی، فهرستی از اشخاص مذکور را به دادسرای عمومی تهران ارسال و ممنوع الخروجی آنها را درخواست کند. سپس دادستان کل کشور، حسب درخواست دادسرای تهران، اقدام به ممنوع الخروج کردن افراد مورد تقاضای بانک مرکزی نماید.

^۲ ماده ۲۳ قانون نحوه اجرای محکومیت های مالی مصوب: مرجع اجرا کننده رای باید به تقاضای محکوم له قرار ممنوع الخروج بودن محکوم علیه را صادر کند، این قرار تا زمان اجرای رای یا ثبوت اعسار محکوم علیه یا جلب رضایت محکوم له یا سپردن تامین مناسب یا تحقق کفالت، مطابق قانون مدنی به قوت خود باقی است.

^۳ طبق قانون آیین دادرسی کیفری مصوب ۹۴، منع خروج افرادی که تحت تعقیب قرار گرفته اند را می توان به استناد مواد ۱۸۸، بند (ث) ماده ۲۴۷، ۲۴۸، ۲۹۲ و ۵۰۹ درخواست نمود، لذا این امر در این قانون، مستند به دستور مقام قضایی شده که مدت زمان آن شش ماه و قابل تمدید است.

در آیین نامه مربوطه تعیین می شود و چون تاکنون آیین نامه اجرایی آن تصویب نشده است، جلوگیری از خروج اشخاص مزبور به استناد این ماده امکان پذیر نیست. براساس رای صادره توسط شعبه ۱۷ دادگاه تجدید نظر استان تهران، <u>اولا</u> حسب لایحه قانونی ممنوعیت خروج بدهکاران بانکها، صرفا خروج <u>اشخاص</u> بدهکار ممنوع شده است که منظوری شخص حقیقی است، و چنانچه در تفسیر واژه اشخاص به شخص حقوقی نیز نظری وجود داشته باشد، این تغییر به ممنوعیت خروج مدیران شرکت تسری پیدا نخواهد کرد، چراکه بدهکار اصلی شخص حقوقی است و مدیران شرکت مسئولیت پرداخت دیون را دارند. لذا در صورت عدم کفایت دارائی شخص حقوقی، از دارایی شخص مدیران شرکت مذکور برای پرداخت دیون برداشت نخواهد شد. <u>ثانیا</u> آنچنان که بانک مرکزی در لوائح تقدیمی مدعی است که مدیران شرکت ها و اشخاص حقوقی نیز مشمول لایحه قانونی فوق می باشند، می بایست به صراحت مطلب مذکور در متن قانون فوق گنجانده می شد، چرا که لایحه قانونی فوق الذکر استثنائی است که در موارد تردید به محدوده، تفسیر آن قطعا محدود خواهد بود، نه آنکه با تغییر موسع دامنه مشمولین آن را افزایش دهیم. <u>ثالثا</u> هر چند ماده ۱۴۳ قانون تجارت به مسئولیت تضامنی مدیران به تادیه دیون شرکت اشاره دارد، لکن این مسئولیت در فرض اثبات تقصیر مدیران در حالت ورشکستگی شرکت با کافی نبودن دارایی شرکت در پرداخت دیون وجود خواهد داشت.	
- برابر اصول قانون اساسی که شالوده و بنیان تمامی قوانین عادی محسوب می شود، تعرض به آزادی افراد مجاز شمرده نشده و محدودیت در تن و آزادی خلاف اصل و یک امر استثنایی قلمداد شده است. هر چند تصویب ماده واحده مصوب ۱۳۵۹ در شرایط ناشی از انقلاب اسلامی ضروری بوده و شورای انقلاب لایحه مذکور را برای پیشگیری یا کاهش خروج اموال و وجوه متعلق به بانکها و در واقع متعلق به دولت یا سپرده گذاران به تصویب رسانده است، لیکن با توجه زمان تصویب این لایحه قانونی می توان بیان داشت که این لایحه ناظر به کسانی بوده است که در آن مقطع زمانی به بانک های کشور بدهکار بوده اند و نامشان از طریق بانک ها به بانک مرکزی اعلام شده است. لذا قانون مزبور تجویزی بلند مدت مبنی بر جلوگیری از خروج افرادی که بدهکار می شوند یا به تعهدات خود عمل نمی نمایند ندارد. - ایراد دیگری که به عنوان سوال همیشه از سوی فعالان اقتصادی مطرح می شود این است که چرا بانک ها که طرف قراردادهای تسهیلات بانکی بوده و در دعوی فی مابین بدهکار و بانک ذینفع می باشند، دارای قدرت بی قید و شرط هستند و بدون آنکه موضوع اختلاف «میزان بدهی، شرایط قراردادی، کفایت وثایق و ضمانت نامه های بانکی» مورد بررسی و ارزیابی شخص بی طرفی قرار گرفته باشد، از قدرت محدود کننده و سلب کننده آزادی افراد برخوردار می باشند. از طرفی این شرایط بر خلاف اصول دادرسی و عدالت قضایی است که یک طرف دعوا آن چنان قدرت قانونی فوق العاده برای تحکم بر طرف دیگر داشته باشد که به رغم وجود اسناد و مدارکی که می تواند او را از دفاع از حقوق خود یاری نماید، هیچ فرصتی به بدهکار بانکی نمی دهد تا قبل از ممنوع الخروج شدن از خود دفاع نموده و خود را محکوم ماجرا نماند. به عبارتی می توان گفت اجرای ماده واحده لایحه قانونی ممنوعیت خروج بدهکاران بانکی مصوب ۱۳۵۹/۲/۲۰ شورای انقلاب، در شرایط کنونی حتما نیازمند بازنگری و انجام اصلاحات بوده و می بایست به روز رسانی شود. هر چند بانک مرکزی با صدور بخشنامه های متعدد به دنبال ضابطه مند نمودن ممنوع الخروجی از این طریق بوده است، لیکن تا زمانی که بخشنامه های مذکور به قانون تبدیل نشود، تامین کننده حقوق متقابل بانکها و اشخاص بدهکار نخواهد بود؛ لذا لازم است تا قوانین حاکم بر ممنوع الخروجی مخروج بدهکاران بانکی متناسب با شرایط فعلی کشور به روز رسانی گردد. - درخواست ممنوع الخروجی بدهکاران بانک ها از سوی سازمان ثبت اسناد و املاک کشور و اعمال این درخواست توسط وزارت کشور و نیروی انتظامی جمهوری اسلامی ایران به یک رویه، نظام و ضابطه تبدیل گردیده است. در حالی که مستفاد از اصول ۲۲	ایرادات و مشکلات مطروحه

و ۳۳ قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، بند ح ماده ۲۳ و ماده ۳۴ قانون مجازات اسلامی مصوب ۱۳۹۲، بند ث ماده ۲۴۷ و ماده ۲۴۸ قانون آیین دادرسی کیفری مصوب ۱۳۹۲، ماده ۲۳ قانون نحوه اجرای محکومیت‌های مالی ۱۳۹۴، ممنوع‌الخروج نمودن افراد از کشور از جمله موارد محروم نمودن اشخاص از حقوق اجتماعی آنهاست، لذا به نظر می‌رسد مادام که آیین نامه خاص ماده ۱۷ قانون گذرنامه تصویب نگردد، نمی‌توان بدهکاران بانک‌ها را به درخواست سازمان ثبت اسناد و املاک کشور ممنوع‌الخروج کرد. ۴. با توجه به صدور رای وحدت رویه شماره ۷۹۴ هیات عمومی دیوان عالی کشور، بانک‌ها نمی‌توانند سود مازاد بر مصوبات بانک مرکزی را از تسهیلات گیرندگان و ضامنین آن دریافت نمایند، اما برخی از بانک‌ها از طریق محاکم قضایی و دوائر اجرای اسناد رسمی، برای دریافت سود مازاد و فراتر از قوانین مصوب، علی‌رغم مکفی بودن وثایق حقوقی که قانونگذار برای وصول مطالبات بانک‌ها قائل شده است، از اهرم ممنوع‌الخروجی استفاده می‌کنند و با ممنوع‌الخروج کردن مدیر بنگاه اقتصادی، آنها را در مضیقه و تنگنا قرار می‌دهند تا موجبات موافقت با خواسته‌ها و سود مازاد بانکی را فراهم نمایند.	
موضوع ممنوع‌الخروجی آخرین بار در جلسه کارگروه تخصصی مورخ ۱۴۰۰/۰۹/۲۱ و با حضور معاون حقوقی دادستان کل کشور، نمایندگانی از بانک مرکزی، اداره اجرای اسناد ثبت، وزارت امور خارجه، وزارت امور اقتصادی و دارایی، دیوان عدالت اداری، معاونت پیشگیری از وقوع جرم قوه قضائیه و جمعی از نمایندگان بخش خصوصی به ویژه از استان‌های سمنان و کرمان، کمیسیون حقوقی و حمایت‌های قضایی، کمیسیون اقتصاد کلان و کمیسیون مالیات اتاق ایران بررسی شد. در این جلسه فعالان اقتصادی اظهار داشتند که ممنوع‌الخروجی به عنوان یک راهکار برای رسیدن به مطالبات بانک‌ها می‌تواند مورد استفاده قرار گیرد؛ اما روند آن باید زیر نظر مرجع قضائی و با اعطای حق دفاع و اعتراض به فرد بدهکار باشد، و از همه مهم‌تر باید کاملاً ضابطه مند گردد و به عنوان آخرین راهکار و نه اولین راهکار از سوی بانک‌ها مورد استفاده قرار بگیرد. ✓ امیر مظلوم‌شایان، مدیرکل حقوقی بانک مرکزی: اینکه با حکم اداری رای ممنوع‌الخروجی صادر می‌شود، مورد حمایت بانک مرکزی نیست و این موضوع روند‌های رسیدگی را نیز سخت کرده است. لذا این پیشنهاد که ماده واحده سال ۵۹ مورد بررسی مجدد قرار گیرد و مبنا و مقتضیات قانونی آن نیز مد نظر باشد، می‌تواند در تسهیل شرایط موجود کارساز شود. البته در حال حاضر با استناد به قانون موجود تکلیف داریم که روند را پیگیری کنیم و به مرجعی برای شنیدن دفاعیات معترضین تبدیل شویم، اما قادر به رسیدگی به اصل موضوع نیستیم و تا زمانی که این متن قانونی وجود دارد، مجبور به اجرا هستیم. این موضوع هم قابل انکار نیست که رویه موجود موجب برخی سوءاستفاده‌ها شده است. ✓ ثریا افروغ، معاون مدیرکل دفتر نظارت بر اجرای اسناد ثبت سازمان ثبت اسناد و املاک کشور: سازمان با استناد به ماده ۱۷ قانون گذرنامه این مجوز را دارد که ممنوع‌الخروجی بدهکاران را صادر کند. البته رویه به این ترتیب است که سازمان در مواردی که وثایق وجود داشته باشد، ممنوع‌الخروج نمی‌کند. در صورتی که اموالی در پرونده نباشد تا بتوان از آن طریق مطالبات بانک را وصول کرد به سراغ ممنوع‌الخروجی می‌رود. ✓ مسلم سرائی، نماینده معاونت کنسولی و امور ایرانیان خارج از کشور وزارت امور خارجه: عدم شفافیت در این مورد مشکلاتی عدیده ای را ایجاد نموده است. چرا که شفاف نبودن قوانین و بخش‌نامه‌ها در این عرصه، مانع سرمایه‌گذاری ایرانیان خارج از کشور در ایران شده است. روند ممنوع‌الخروجی افراد مشخص نیست و فردی که به نیت سرمایه‌گذاری وارد می‌شود بدون اطلاع ممنوع‌الخروج شده و موقعیت و اعتبار خود را از دست می‌دهد. ✓ احمد آتش‌هوش، رئیس کمیسیون حقوقی، حمایت قضائی و مقرراتی اتاق ایران: با توجه به شرایط امروز حاکم بر اقتصاد، استناد به ماده واحده‌ای که در ابتدای انقلاب و برای شرایط آن روزها به تصویب رسیده است، غیرمنطقی است. در این فرآیند دادستان عمومی تنها اقدام اداری انجام می‌دهد، در حالی که باید درخواست ممنوع‌الخروج کردن یک فرد به صورت قضایی رسیدگی شود و قابلیت اعتراض داشته باشد. ممنوع‌الخروجی تضييع حقوق شهروندی است و باید از نظر قضایی بررسی شود. این موضوع اعتبار تجاری افراد را از بین می‌برد.	کارگروه کارشناسی مورخ ۱۴۰۰/۰۹/۲۱

✓ علی شمس اردکانی، رئیس کمیسیون اقتصاد کلان اتاق ایران: سوء استفاده از قانون خاصی که برای دوره‌ای خاص بوده، مانعی در برابر عملکرد فعالان اقتصادی است. این مصوبه مربوط به اوایل انقلاب است که شرایط خاصی بر اقتصاد کشور حاکم بود. بنابراین ضرورت دارد این روند پیگیری و اصلاح شود، چراکه این اقدام ضد سرمایه‌گذاری است. ✓ عرب نژاد مشاور حقوقی شورای گفت و گوی استان کرمان: این موضوع در اداره های حقوقی قوه قضائیه هم بررسی شده است که ممنوع الخروجی بر اساس ماده قانونی ای آیین نامه اجرایی ندارد جای بحث است و حتی اداره اجرای اسناد سازمان ثبت هم برای اقدامات خود به بخشنامه های بانک مرکزی اشاره دارند. در واقع تا زمانی که آیین نامه اجرایی برای ماده ۱۷ قانون گذرنامه تهیه نشده است نباید به ممنوع الخروجی به استناد این ماده اقدام کرد. ✓ سید حسین حجازی، مشاور کمیسیون حقوقی، حمایت قضایی و مقرراتی اتاق ایران: قراردادی که با بانکها بسته می شود قراردادی مالی است که هر دو طرف در آن به دنبال منافع هستند و اگر مشکلی پیش بیاید باید از سوی یک نهاد سوم بررسی و پیگیری شود. این قانون برای جلوگیری از خروج سرمایه‌ها در اوایل انقلاب تصویب شد و امروز کارایی لازم را ندارد. ممنوع الخروجی باید به عنوان آخرین دستاویز حقوقی مورد استفاده قرار گیرد. بدون شک در هر قراردادی که با بانک بسته می‌شود، تضامین کافی برای پرداخت تسهیلات دریافت شده و نباید سریع به سراغ ممنوع الخروجی رفت. همچنین رویه حاکم با اصول قانون اساسی در تضاد است و فرصت دادخواهی را از افراد می‌گیرد.	
۱. با توجه به اینکه مصوبه شورای انقلاب طی «لایحه قانونی ممنوعیت خروج بدهکاران بانکها» مورخ ۱۳۵۹/۰۲/۲۷، مقرر ای خاص و ناظر بر بدهکاران بانکی در زمان تصویب مقرر در اوایل انقلاب بوده است، و از سوی دیگر آیین نامه اجرایی ماده ۱۷ قانون گذرنامه مصوب ۱۳۵۱ تا کنون تدوین نشده است، قوه قضائیه طی بخشنامه ای به مراجع قضائی، سازمان ثبت اسناد و املاک کشور و دوائر اجرای اسناد ثبت ابلاغ نماید که به وضعیت ممنوع الخروج شدگان قبلی ناشی از بدهی بانکی جهت رفع این محدودیت در اسرع وقت رسیدگی شود. از این پس نیز از اعمال ممنوع الخروجی برای بدهکاران بانکی خارج از چهارچوب ذکر شده در لایحه قانونی ممنوعیت خروج بدهکاران بانکها (ناظر بر اشخاص حقیقی) ممانعت بعمل آورند. ۲. آیین نامه مذکور در ماده ۱۷ قانون گذرنامه مصوب ۱۳۵۱ ظرف مدت یک ماه توسط دولت و قوه قضائیه و با مشارکت نمایندگان اتاق ایران و بخش خصوصی تدوین گردد. ۳. به دلیل پراکندگی و تنوع قوانین مرتبط با ممنوع الخروجی، کارگروهی توسط معاونت حقوقی ریاست جمهوری با مشارکت نمایندگانی از قوه قضائیه، سازمان ثبت اسناد و املاک کشور، بانک مرکزی، سازمان امور مالیاتی، سازمان تامین اجتماعی، وزارت امور اقتصادی و دارایی، اتاق‌های بازرگانی، اصناف و تعاون ایران، به همراه نماینده دبیرخانه کمیته حمایت از کسب و کار تشکیل شود تا ظرف مدت ۳ ماه نسبت به بررسی و تنقیح جامع تمامی قوانین و مقررات ممنوع الخروجی (از جمله لایحه قانونی ممنوعیت خروج بدهکاران بانکها مورخ ۱۳۵۹/۰۲/۲۷) اقدام نماید. سپس لایحه جامع و جدید مقررات ممنوع الخروجی به مجلس ارائه شود.	پیشنهادهای دبیرخانه
۱. مستندات قانونی به ویژه "قانون آیین دادرسی کیفری مصوب ۱۳۹۲ اصلاحی ۱۳۹۴؛ قانون نحوه اجرای محکومیت‌های مالی مصوب ۱۳۹۴؛ قانون اصلاح ماده ۱۵ قانون عملیات بانکی بدون ربا مصوب ۱۳۶۵، آیین نامه اجرایی مفاد اسناد رسمی لازم الاجرا و طرز رسیدگی به شکایت از عملیات اجرایی سازمان ثبت اسناد و املاک مصوب ۱۳۸۷؛ قانون گذرنامه مصوب ۱۳۵۱؛ ماده واحده لایحه قانونی ممنوعیت خروج بدهکاران بانکی مصوب ۱۳۵۹" ۲. بخشنامه بانک مرکزی به شماره ۱۹۶۲۹۱/۹۲ مصوب ۱۳۹۲ ۳. بخشنامه بانک مرکزی به شماره ۳۳۷۷۹۴ مورخ ۹۵/۱۰/۲۵ ۴. نامه شماره ۹۷/۵۸۷ مورخ ۹۷/۳/۳ اتاق بازرگانی سمنان خطاب به اتاق ایران ۵. نامه شماره ۱۴۰/۱۳۰/۲۰۸۲ شورای گفت و گوی دولت و بخش خصوصی استان کرمان ۶. رای وحدت رویه شماره ۷۹۴ هیات عمومی دیوان عالی کشور	فهرست مستندات و مدارک پشتوانه

۷. نامه شماره ۱۵۷۱۶ مورخ ۱۳۶۷/۰۲/۰۲ نخست وزیر وقت به بانک مرکزی ۸. نظریه شماره ۷/۹۷/۱۹۹۸ مورخ ۱۳۹۹/۱۱/۰۷ و نظریه شماره ۷/۲۳۹۸ مورخ ۱۳۹۰/۰۴/۱۲ اداره کل حقوقی و تدوین قوانین قوه قضاییه ۹. رای دادگاه برای دادنامه شماره ۹۳۰۹۹۷۰۲۲۱۷۰۰۰۶۵ - شعبه ۱۷ دادگاه تجدید نظر استان تهران	